

(πίνακας 50)
Γεωργία Μπεκιάρη

Η γλώσσα του μοιρολογιού πόναι η γλώσσα του καημού
δε μπρόκειται να καμπωθεί το μπόνου της άμα δε μπει
να βγάλει όξου ότι νοχλά και ότι τρώει τη βασταγιά,
κάποιες βολές είναι σκληρή χτυπά κεφάλια με ραβδί.

Για να ξυπνήσει κάποιο νου του κοιμιζμένου, νη δειλού
και να ντου πει πώς να φερθεί και πώς να συμπεριφερθεί
απέναντι σε κάποιο οχτρό που έκαμε το φονικό
και χρειάζεται να δικιωθεί κείνος που βρέσκειται στη γη.

Επά γίνεται τσουχτερή δε μοιάζει με λυπητερή
δώνει αυστηρές τις εντολές μοιάζουσι με διαταγές
τίλογου να γενεί και πως για το χαμένο ο γδικιωμός
κι α(ν) δε ντο κάμει ο σερνικός θε να ντο κάμει ο φηλυκός.

Και είναι αλήθεια που θα που ότι πολύ το εχτιμού
τι κάποια απ' τα φηλυκά είχασι νεύρα σερνικά
και πάρασι το γδικιωμό για τη ντιμή και το εγώ,
νη για τι προσεβλήθηνα,, νη τι περιφρονήθηνα.

Στα ξένα επαένανε οι άντρες και δουλεύανε
και πίζου τους μινέσκασι κάποιοι και περιμένασι
σα ντο ζαγάρι στην αυλή, σα ντο χαμένο το σκυλί
που δεν ηξέρει α μποτές θάχει αφέντη όπως τα χτιές.

Η Μούσα επά θ' αφηγηθεί για κείνη που θα δικιωθεί
θα πάρει λέου το γδικιωμό για το χαμένο της εγώ
από τον άντρα π' αγαπά, τ' ήτα χαλί να ντη μπατά.
μα κείνος τ' αληζμόνησε πολύ τη μπεριφρόνησε.

Από τα ξένα εγύρισε να κοιμηθεί εζήτησε
κι εκείνη καλοπλύνεται και καλοσυγυρίζεται
βάνει στρωσίδια καθαρά και πάει στον άντρα της κοντά
τον επιθύμησε πολύ τ' είχε καιρό να ντο νε διεί.

Κείνος μακρά την εκλωτσά και της ελέει τι βρωμά.
Έμαθε να ξενοκουρτά με τα μοντέρνα φηλυκά
και η γυναίκα του η καλή που ήτα πιστή σα ντο σκυλί
του βρώμησε του ξίνισε πολύ την υποτίμησε